

Verdwenen in de Westhoek

Een rallythriller

Verdwenen in de Westhoek

Een rallythriller

Ton Kalter

Eerder verschenen van dezelfde schrijver bij uitgeverij Brave New Books:

Troela Talks, rallycolumns

Leven 1.5, columns over alles behalve de rallysport

Overstuur, een rallythriller

Karma, een politieke thriller

Dogma, een politieke thriller

Haaks links into moord, een rallythriller

Wondere Wereld, columns over alles behalve de rallysport

Het Groep B mysterie, een rallythriller

Troela Talks 2, rallycolumns

Alle boeken zijn te koop via www.bravenewbooks.nl/tonkalter.

Het Groep B mysterie en Troela Talks 2 zijn ook te bestellen bij diverse boekwinkels in Nederland en Vlaanderen

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp en -foto: Ton Kalter

Dank aan: Jolande en Natasja Kalter

ISBN: 9789464050479

© 2020 Ton Kalter

Vlakbij klonk een enorme, alles overheersende explosie, gevolgd door een minder harde explosie, wat verder weg. Daarna was het even stil maar de stilte werd ruw weggevaagd door de volgende explosie. Modder, aarde, stukken boom en steen werden de lucht ingeblazen en kwamen even later weer op de grond terecht.

De zoveelste explosie die dag.

De zoveelste explosie die week.

De zoveelste explosie die maand.

De zoveelste explosie dat jaar.

De zoveelste explosie die oorlog.

Hij schrok er niet meer van zoals hij in het begin had gedaan. Sterker nog, hij reageerde er niet eens meer op. Hij was er aan gewend geraakt. Het regende, was koud en het was somber, de zon had zich al dagen niet laten zien. Hij werd die dag 19 maar er was geen feest, geen versiering, geen taart. Hij voelde zich ook helemaal geen 19, hij voelde niets meer, zijn gevoel was afgestompt, uitgeschakeld. In de claustrofobisch kleine schuilhut zat hij in elkaar gedoken op een natte bank. Zijn laarzen stonden in het water dat bijna tot aan zijn knieën kwam. In het water dreven ratten waarvan de meeste dood waren. De ratten die nog leefden en wanhopig boven water probeerden te blijven, streden een verloren strijd. De jongen op de bank was gewond aan zijn been en het verband was doordrenkt met bloed. Een van de levende ratten had nog kracht genoeg om op zoek te gaan naar eten en probeerde hem te bijten. Hij gaf het beest een klap op zijn kop en hevig piepend zwom het dier weg.

Nog niet eens zo lang geleden had de jonge man uitgekeken naar zijn verjaardag. Jarig zijn betekende voor hem feest. Er waren cadeautjes en visite. Nu niet maar het maakte hem helemaal niets uit. Niets interesseerde hem meer. Hij was afgestompt door wat hij had meegemaakt. In 6 maanden was hij veranderd van een vrolijke jongen in een geestelijk, somber wrak. Hij sliep bijna niet meer en had niets meer in zijn lijf dat gevoel kon worden genoemd. Niets kon hem emotioneel meer raken. De ellendige oorlog had hem zo gemaakt. Richting het einde van de oorlog moest hij meevechten

ondanks zijn jonge leeftijd. Hij moest als kind, met al zijn dromen over een toekomst met prachtige dingen, de gruwelijkheden van deze verschrikkelijke oorlog in. Niemand had hem voorbereid op wat hij ging meemaken. Niemand had hem kunnen voorbereiden op wat hij ging meemaken.

Dromen had hij nu niet meer. Hij was in enkele maanden volwassen geworden, een volwassene zonder dromen, zonder vooruitzicht, zonder gevoel. Hij voelde zich van binnen dood.

Hij zat in een loopgraaf. Het leven daar bestond uit wachten en vechten. Vechten om een paar meter gebiedsuitbreiding die bij de volgende aanval van de vijand waarschijnlijk toch weer opgegeven moest worden. Strijden om meters, zo zinloos. Maar het deed hem niets meer. Hij voelde er niets bij. Om de zoveel tijd werd er een aanval gedaan. Dan moesten de soldaten via ladders de loopgraaf uitklimmen en richting de vijand rennen, die verschanst was in een zelfde soort loopgraaf, die enkele honderden meters verderop was gebouwd. Als machines deden ze wat hen opgedragen werd. De kogels vlogen de mannen om de oren, onbedekt als ze waren in het kale en kapotgeschoten niemandsland. Al rennend schoten ze richting de onzichtbaar verschanste vijand. Honderden jonge mannen werden doodgeschoten, kansloos tegen de kogels. Hij had tot nu toe steeds geluk gehad. Hij was slechts enkele keren gewond geraakt maar nooit ernstig. Hoewel geluk, was hij maar zwaar gewond geraakt dan had hij hier weg gekund. Naar het ziekenhuis om te herstellen. Weg van deze gekte. Weg van deze waanzin.

Vandaag, op zijn verjaardag, zou er weer een aanval zijn. Het maakte hem niets uit. Hopelijk werd hij vandaag doodgeschoten, dan zou hij eindelijk weg kunnen uit deze vreselijke wereld, een wereld zonder licht, zonder toekomst, zonder heden, een wereld waar hij al zijn vrienden had verloren. Even leefde hij op toen hij bedacht dat de dood op deze dag wel een heel mooi verjaardagscadeau zou zijn. Het was nog maar zo kort geleden, de tijd dat deze gedachte onmogelijk was geweest.

Toen het signaal gegeven werd dat de aanval moest beginnen, zette hij zijn gasmasker op, pakte zijn geweer en klom hij de ladder op en begon al schietend te rennen. Na vijftig meter voelde hij een vrese-

lijke pijn in zijn lichaam en viel neer. Het werd zwart voor zijn ogen en heel even verloor hij zijn bewustzijn. Toen hij bijkwam, hoorde hij het schieten. Kogels vlogen vlak over hem heen. Naast hem lag een soldaat die geen gezicht meer had. Het was weggeblazen door een kogel. Even verderop zag hij diverse soldaten ter aarde storten, sommigen schreeuwden het uit van de pijn, anderen vielen geluidloos en maakten nooit meer geluid. Hij voelde de pijn in zijn been en schouder. Hij kon zijn been niet meer bewegen. Was dit het dan? Was dit het moment waar hij op gehoopt had. Was dit het moment dat hij zou overlijden, op zijn verjaardag? Was dit zijn zo gehoopte verjaardagscadeau? Hij draaide zijn hoofd om en twee meter verderop lagen nog twee mannen die dood waren. Niemand kon de verwondingen overleven die zij hadden. Toen viel zijn oog op iets dat vlak naast hem lag. Het lag in de grauwe modder maar toch glom het. Wat hij zag was het zakhorloge dat hij van zijn vader gekregen had toen die veertien jaar geleden overleed. Zijn vader was op een dag thuisgekomen en voelde zich niet lekker. Hij was even op bed gaan liggen en zijn moeder had de jongen verteld dat hij rustig moest zijn omdat zijn vader rust nodig had. Het had niet geholpen. Zijn vader werd nooit meer wakker, ondanks dat hij zo rustig mogelijk had gedaan. Het horloge had hij daarna altijd bij zich gedragen. Blijkbaar was hij het kwijt geraakt toen hij werd geraakt en in de modder viel. Hij strekte zijn arm uit en pakte het vast. Hij dacht even aan zijn vader en dat hij hem misschien snel weer zou zien. Toen verloor hij zijn bewustzijn weer. Het werd donker. Donker voor altijd?

De jonge man werd wakker in een stille, witte omgeving. Was dit het dan? Was dit de hemel? Hij keek rond en zag dat hij in een bed lag met witte lakens en een witte deken. Hij probeerde zich op te richten maar dat lukte niet. Het deed pijn. Daarom gaf hij zijn poging op. Heb je als je dood bent nog steeds pijn? Naast zich zag hij meer bedden staan. Hij was niet alleen. De bedden waren allemaal bezet door mannen die duidelijk gewond waren. Ben ik niet dood? Ben ik in een ziekenhuis? Opeens zag hij iemand naast zijn bed staan. Het was een jonge vrouw die was gekleed als een verpleegster. Ik ben dus niet dood. Ze vroeg hoe het met hem ging. Hij antwoordde dat hij veel pijn had. Zijn schouder en been deden vreselijk pijn. De verpleegster tilde de witte deken op om naar zijn

been te kijken. Hij keek mee en schrok. Het been dat veel pijn deed, was er niet meer. Het was geamputeerd. Wat was er gebeurd? Zij vertelde hem dat hij door meerdere kogels was geraakt in zijn been en schouder. Het been was niet meer te redden geweest, ondanks dat de doktoren hun best hadden gedaan. Hij zuchtte diep. Zijn wens was niet uitgekomen, hij leefde nog.

De dagen nadat hij was opgenomen had de zuster hem geholpen en hadden ze veel gepraat. Ze heette Julie Schuttevaer en ze was maar twee jaar ouder dan hij. Ze had hem aan het lachen gemaakt, iets wat al heel lang niet meer gebeurd was. En ze had zijn vreselijke verhalen aangehoord. Ze kende die verhalen. Elke gewonde had dezelfde verhalen.

Het ging de volgende dagen steeds slechter met hem. De wond die was ontstaan na de amputatie was gaan ontsteken en de doktoren kregen de ontsteking niet weg, wat ze ook probeerden. Uiteindelijk werd hij opgegeven. Hij zou gaan sterven, zoals talloze anderen. Zijn wens werd toch nog ingewilligd. Hij was niet bang voor de dood. Dit had hij gewild. Zo graag gewild.

De dag voordat hij overleed had hij de verpleegster zijn horloge gegeven met het verzoek om het terug te brengen naar zijn moeder. Ze had gezegd dat ze daar haar best voor ging doen. De volgende ochtend toen de zon voor het eerst in tijden uitbundig scheen, verloor hij voor de laatste keer zijn bewustzijn en stierf, net 19 jaar oud. Hij was een van de vele namen die later op grafstenen, muren en in registers verschenen. Een van de vele namen die in gedachten bleven. Hij was een van meer dan 8 miljoen doden van de Grote Oorlog. De vreselijke, onmenselijke Eerste Wereldoorlog. Maar is niet elke oorlog onmenselijk? En hoeveel oorlogen zijn er geweest na de Grote Oorlog? De lijst is ongelofelijk lang. Veel te lang.

'Wauw!'

De man was net uit de rode Italiaanse sportauto gestapt en zat vol adrenaline.

'Wauw!'

Het was even stil voordat 'wauw!' nummer drie klonk, gevolgd door een korte pauze en nummer vier. Hij had de auto een week of drie geleden online gekocht nadat een kennis de auto in Italië had bekeken en goedgekeurd. Eergisteren was de auto bij hem thuis afgeleverd. Vandaag had hij er voor het eerst in gereden.

'Wauw!'

In de pitstraat van het circuit van Zolder in België, stond de auto geparkeerd na de enerverende rit. Enerverend was een understatement. Onder de motorkap klonk het heftige getik van afkoelelend metaal. De man stond vlakbij de auto en rook de hete vloeistoffen in het motorblok en de remmen die na stonden te gloeien.

'Wauw, wat een auto!'

Didier van Claerenhout hield van auto's. Hij bezat een aanzienlijke hoeveelheid bijzondere auto's. Zelf noemde hij zich een verzamelaar maar dan wel een die zijn auto's ook regelmatig gebruikte. Hij begreep niet dat verzamelaars de mooiste auto's die ooit gebouwd waren om mee te rijden, ergens stalden en er niets anders mee deden dan naar kijken. En geld mee verdienen want in de financiële crisis van de laatste jaren waren de prijzen van bijzondere exemplaren enorm gestegen. Bijzondere auto's bleken een lucratieve belegging in tijden waarin normale beleggingen niet al te veel opbrachten. Didier haatte dit gedrag. Auto's, hoe kostbaar ook, waren om mee te rijden. Punt uit.

Hij liep een rondje om de auto en was zeer tevreden met zijn nieuwe aankoop. Maar dat hadden de aantal wauw's al meer dan duidelijk gemaakt. De rode Ferrari F40 was een wild, ongetemd beest dat er om vroeg om getemd te worden maar zich daarbij verzette tegen de bestuurder die een serieuze poging deed. De auto was altijd bezig om als winnaar uit de strijd te komen.

Hij had een half uur geworsteld met het beest en wist het uiteindelijk toch te temmen. Hij had daar al zijn stuurmanskunsten voor nodig gehad. De auto was er eentje van de oude stempel, een levendige

wegligging en een aanzienlijk turbogat. Als het toerental hoog genoeg was, kwam de turbo er plotseling en ongenadig hard in, de motor leverde dan een enorme krachtsexplosie die het uiterste vergde van het onderstel en banden en tegelijkertijd alle reflexen van de bestuurder. Dit exemplaar van deze legendarische auto was geen auto voor de verlegen types van deze wereld want de Tubi Style uitlaat liet luid en duidelijk horen dat de sportwagen zijn best deed om de bestuurder te verrassen.

‘Wauw, wat een auto!’

Didier viel in herhalingen maar hij wist gewoon niets beters te zeggen. Hij was heel wat gewend qua spannende auto’s maar de F40 had hem goed bezig gehouden. Het zweet stond nog steeds op zijn door een terugtrekkende haargrens langzaam groter wordende voorhoofd.

‘Wauw!’

Hij stapte weer in en keek vol bewondering naar het op en top analoge dashboard. Niets dan functionaliteit. Geen tierelantijnen en schermen die op onnavolgbare wijze 27 tinten rood konden produceren naast drie andere kleuren met minstens evenzovele tinten. Geen knoppen met diverse standen om de dempers, uitlaat, stuurgevoel naar eigen smaak in te stellen. Nee, er was slechts één stand en daar moest de bestuurder het mee doen.

‘Wauw!’

Didier van Claerenhout was een succesvol zakenman die zijn fortuin had verdiend met de handel in onroerend goed. Vijf jaar geleden had hij zijn bedrijf verkocht en had daar zoveel mee verdiend dat hij niet meer hoefde te werken. Toch kon hij het niet helemaal laten. Hij was nog commissaris bij twee bedrijven maar dat betekende hooguit een dag werk per week. De andere dagen bracht hij door met het speuren naar auto’s die in zijn verzameling zouden passen. Met de verzameling was hij een jaar of 15 geleden begonnen en die had de laatste jaren een aanzienlijke omvang bereikt. Naast het verzamelen was hij regelmatig met zijn auto’s op het circuit te vinden. Ook reed hij nog races in een toerwagencup. Twee jaar geleden had hij de rallysport ontdekt. In het verleden was hij al eens bij een rally wezen kijken, dus hij kende de sport. Maar een vriend had hem uitgenodigd op een testdag en daar had Didier de eerste meters in een rallyauto gemaakt. Het was totaal

anders dan racen maar hij had de charme van de sport wel direct begrepen. Hij besloot daarom ook rally's te gaan rijden. Hij had toch tijd genoeg en hij hield van nieuwe uitdagingen, die hij toen hij zijn bedrijf nog had ook nooit uit de weg was gegaan. Het eerste jaar reed hij enkele wedstrijden en dat deed hij zeker niet onverdienselijk. Vorig jaar had hij het hele Belgische rallykampioenschap gereden en was als vijfde algemeen geëindigd. Voor 2019 had hij een Skoda Fabia R5 gekocht. Misschien was het niet de allersnelste auto maar stond wel bekend als betrouwbaar. Hij wilde een gooi naar de Belgische titel gaan doen. Dat zou niet eenvoudig worden want er reed heel wat talent rond op de Belgische rallypaden. Daarom had hij zijn doelstelling ook voor zich gehouden. In de sociale media wordt iemand al snel bestempeld als de eigenaar van een grote bek of in bezit van een overdosis arrogantie als hij of zij zijn of haar doel formuleerde, het lot van mensen die boven het maaiveld durven uit te komen en hun doelen durven te benoemen. Een leger toetsenbordriders staat dan klaar om je tot op de grond af te branden als het mislukt. Didier wilde in alle rust zijn ding gaan doen en kijken of hij zijn droom waar kon maken. Verder geen gezeik. En dus geen sociale media.

'Wauw, wat een ontzettende gave auto is dit!', zei Didier tegen de oudere, kleine, kalende man met de zwarte, vettige handen die hem in de pits stond op te wachten.

'Dat geloof ik graag', zei de man. Hij had achter de vangrail staan kijken en had het gevecht bekeken en ervan genoten.

'Als de remmen weer afgekoeld zijn, moet je een rondje meerijden.'

'Graag', zei de oudere, kleine, kalende man.

De naam van deze man met de drie eigenschappen was Peter de Bie en al een jaar of 14 verantwoordelijk voor het onderhoud van de prachtige autoverzameling van Didier. Meestal werkte hij alleen in de grote, onopvallende loods op het industrieterrein van Roeselare, waar de verzameling was ondergebracht. Daarnaast ging hij altijd mee naar het circuit en sinds twee jaar ook naar de rally's.

Sleutelen aan auto's was, hoe cliché het ook klonk voor iemand met zwarte, vettige handen, zijn lust en zijn leven. En hij was erg goed in het onderhouden en rijdend houden van auto's en had veel ervaring. Hij sleutelde al sinds zijn twaalfde, eerst aan brommers, niet veel later ook aan slooppauto's die hij weer rijdend maakte. Hij

naderde ondertussen de pensioengerechtigde leeftijd dus hij had talloze jaren ervaring opgedaan.

Het aan Peter beloofde rondje Zolder werden er uiteindelijk vijf. Vijf indrukwekkende rondjes. Peter was wel iets gewend, hij reed vaker met Didier mee, maar deze auto was toch wel heel bijzonder. Het laatste rondje was memorabel. Het begon te miezeren en Didier moest vol in gevecht met het rode monster. Maar hij hield het in bedwang, hoe hard het monster ook probeerde te bijten. Peter zat vastgesnoerd in de passagiersstoel op de eerste rang. Hij genoot van het gevecht en de wagenbeheersing van zijn baas. Eenmaal weer in de pits waren ze het er snel over eens dat 'wauw' eigenlijk wel precies omschreef wat de rode F40 betrof. Dat werd die dag nog een keer of dertig herhaald: wauw!

Didier van Claerenhout had toen hij de rallywereld instapte, direct een professioneel team opgezet met naast Peter de Bie, een teammanager en enkele talentvolle, jonge monteurs die het vak in de praktijk leerden van de oudere, kleine, kalende man met de zwarte, vettige handen. Het team had perfect gewerkt. Het complete team was ook aanwezig op het circuit van Zolder voor een test van de nieuw gekochte rallyauto.

In de week voor de eerste rally was het opvallend mooi weer voor de tijd van het jaar, afgezien van dat ene, kleine buitje dat die naam niet mocht hebben. Na de F40 werd in de middag de pas aangekochte Skoda Fabia R5 tevoorschijn gehaald en Didier maakte die middag veel kilometers om aan de auto te wennen. Het duurde even voordat hij een optimale zitpositie had gevonden. En na een tijdje wist hij blindelings de juiste knop te vinden om de instellingen te veranderen. Eerst was het nog een beetje vochtig, later werd het droog zodat hij de auto ook in die omstandigheden kon proberen. Hij was in zijn nopjes met de keuze voor deze auto. Alle positieve berichten over deze auto waren geheel terecht.

Voor dit seizoen had Didier een nieuwe navigator ingehuurd namelijk de zeer ervaren Jean Peeters. Hij was ook aanwezig zodat ze aan elkaar konden wennen bij de test. Het klikte direct. Jean was een meester in het coachen van een rijder en Didier stond daarvoor

open. Ze wisten al snel dat het een goede samenwerking zou worden.

Tegen een uur of vijf werd de rallyauto in de vrachtwagen gezet en de tijdelijke sleutelplek opgebroken. De F40, die ondertussen meer dan afgekoeld was, werd in een eigen vrachtauto die geschikt was voor het vervoer van vaak brede sportwagens geladen.

Er restte nog een aantal dagen om de auto helemaal 'op punt' te zetten voor de seizoensopener, de Haspengouwrally die aanstaand weekend zou worden verreden.

'Dit is een hele goede auto Peter', zei Didier.

'Veel beter dan mijn auto van 2018.'

'Dat geloof ik. Uit mijn onderzoek bleek dat dit de juiste auto is om een gooi naar het kampioenschap te doen. Hij is misschien niet de snelste, dan hadden we een Hyundai of VW moeten kopen, maar hij is wel betrouwbaar.'

'Dat is heel belangrijk want om een enorm cliché te gebruiken, to finish first you first have to finish. Daarvoor moet de auto absoluut betrouwbaar zijn.'

'Om als eerste te eindigen, moet je eerst eindigen.'

'Sorry Peter, praat ik weer teveel Engels?'

Peter was van de oude stempel en sprak alleen Nederlands, met een vet West-Vlaams accent. Als hij overschakelde op zijn moedertaal dan was hij voor sommigen zo goed als niet te volgen maar Didier kende hem nu al zo lang dat hij hem prima begreep, ook al verstond hij hem soms ook niet helemaal. Een groot deel van zijn successen op het circuit en in de rallysport had hij te danken aan Peter, de wandelende encyclopedie van de autotechniek en ongeschoold maar wel succesvol probleemoplosser bij acute en minder acute technische malheur. Kortom geen papieren maar wel jaren vol ervaring, een combinatie die te vaak wordt onderschat.

De auto reed over de brug en sloeg bij de stoplichten linksaf de IJzerdijk op. De bestuurder zag aan de linkerkant de rivier de IJzer. Langs de kade lag een boot die dienst deed als restaurant. De man bedacht dat hij daar straks wel kon gaan lunchen. Hij keek rechts en zag een indrukwekkende poort. Hij had die wel eens vaker gezien maar had nooit de tijd genomen om te bekijken waar die poort voor diende. Ook de hoge toren die achter de poort lag, had hij nooit bestudeerd. Hij was wel vaker door Diksmuide in België gereden maar alleen als hij op weg was naar een klassemmentsproef van de rally van Ieper. Ook dit keer was hij hier voor de rally geweest maar die was gisterenavond met de traditionele podiumscène afgesloten.

De zondagochtend erna vond hij het eens tijd worden dat hij de IJzertoren met een bezoek ging vereren. Er zat volgens de website een museum in te zitten. Een museum dat de Eerste Wereldoorlog belichtte. Even voorbij de poort parkeerde hij zijn smurfblauwe Ford Focus RS op een parkeerplaats, liet de motor nog even lopen ter behoud van de techniek en drukte op de uitknop van de muziekinstallatie waardoor hij Geddy Lee, zanger en meesterbassist van Rush het zwijgen oplegde. Daarna liep hij terug naar de poort en kocht een toegangskaartje voor het museum. De toren lag een paar honderd meter van de poort af en hij wandelde over het pad dat omzoomd was door grasvelden. Een prachtige locatie. Halverwege bleef hij even stil staan en keek omhoog naar de toren. Het ongeveer 84 meter hoge gebouw was indrukwekkend, de top was in de vorm van een kruis. Hij voelde zich klein, nietig. Daarna liep hij door, de trappen op en ging naar binnen. Hij werd verwelkomd door een groot scherm waarop hij een oude vrouw zag. Ze was oud en praatte tegen hem. Het bleek dat ze de Eerste Wereldoorlog had meegemaakt. Ze noemde het de Grote Oorlog. De man kwam uit Nederland, een land dat min of meer neutraal was geweest in die oorlog. Hij wist er eigenlijk niets van. Op school had hij natuurlijk geschiedenisles gehad maar daar was de Grote oorlog als een voetnoot behandeld. Hij wist waarom die was ontstaan en hij wist van de loopgraven daar hield het dan mee op. De vrouw vertelde een persoonlijk verhaal over de oorlog. Haar persoonlijke herinneringen, over hoe het was. Over de verschrikkingen. Daarna

bekeek hij in een nabij gelegen een filmzaal een film met authentieke beelden. Hij schrok van de heftigheid daarvan. Was het echt zo erg geweest? Nadat de film was afgelopen, liep hij naar de lift die hem naar de hoogste, 22^e verdieping zou brengen. Toen hij de lift uitliep, bleef hij stokstijf stilstaan. Hij moest even wennen aan wat hij zag. Hij had hoogtevrees en de 22^e verdieping bestond vooral uit ramen waardoor hij de omgeving zag. Na een minuut, liep hij voetje voor voetje naar een van de ramen om van het uitzicht te genieten, voor zover dat gaat op deze hoogte voor iemand met hoogtevrees. Hij zag dorpen, wegen, water, natuur. Werkelijk prachtig. Daarna draaide hij zich om en begon via de trap langzaam af te dalen naar de begane grond. Op elke verdieping werd een onderwerp van de oorlog behandeld. Op een van de verdiepingen was zelfs een loopgraaf met alle schuilplaatsen nagebouwd. Dat was beklemmend. Hij moest er gebukt doorlopen. Zijn ruime 190 centimeters waren teveel voor de hoogte van het plafond. Na diverse uren kwam hij beneden uit. Hij had het verhaal dat in het museum werd verteld tot zich genomen en het had indruk gemaakt. Wat een waanzinnige oorlog was dit geweest. Er was het dodelijke mosterdgas, de ontberingen in de loopgraven, de foto's van leper en omgeving die alleen maar modder lieten zien. Bomen waren weg, gebouwen waren weg. Alles was weg. En alles was egaal grijs. En dan de gevechten die soms leiden tot enkele meters veroverde grond ten koste van onvoorstelbare hoeveelheden doden. Als een oorlog aantoonde hoe zinloos oorlog is, dan was deze het wel. Diep onder de indruk verliet hij de toren en liep naar buiten de zon in. Het zag er vriendelijk uit. Het groene gras, de mooie omgeving. Hij zag een moeder met twee kleine kinderen zijn kant op komen. Was dit wel een museum voor kinderen? Misschien niet maar je kon nooit te vroeg beginnen om het verhaal van deze oorlog aan kinderen te vertellen. Of eigenlijk het verhaal van elke oorlog. Over de zinloosheid van oorlog. Als je kinderen daarover zou vertellen zou dat misschien ooit iets opleveren, namelijk dat de kinderen van nu, de volwassenen van straks, zouden begrijpen dat oorlog voeren zinloos is.

De man was ondertussen 56 jaar en was bang dat hij dat niet meer zou gaan meemaken. Hij slaakte een diepe zucht. Zijn leven was voornamelijk mooi maar er was een hoop ellende in de wereld. Wat hem betrof kwam dat vooral omdat veel mensen alleen maar met

'ik' bezig zijn in plaats van 'wij'. Als hij er over nadacht werd hij moe. Wat hem betreft was de oplossing zo simpel: iets minder 'ik' en iets meer 'wij'. Iets meer respect, iets meer rekening houden met een ander. Dat zou een hoop, mogelijk escalerende, conflicten voorkomen. Zo moeilijk leek het hem niet.

Nadat hij een rondje rond de toren had gelopen, ging hij terug naar de toegangspoort, stak de weg over en stapte aan boord van het drijvende restaurant voor een verlate lunch. Hij zag de toegangspoort met daarachter de hoge toren. Het museum en het verhaal hadden hem meer geboeid dan hij had verwacht. Nadat de bestelde cola zero was gebracht, draaide hij zich om en keek over de rivier de IJzer uit. Hij had een prachtig rallyweekend gehad. Maar deze ochtend had meer indruk gemaakt. Dit waren zaken waar het echt om ging. De rallysport was misschien wel een heel belangrijke bijzaak maar dat bleef het ook, een bijzaak. Hij besloot als hij weer thuis was om zich te gaan verdiepen in het verhaal van de Grote oorlog. Die had hier in de buurt hevig gewoed. Dat bleek ook wel uit de vele kerkhoven die bij wijze van spreken op de hoek van elke straat lagen.

Na de heerlijke lunch besloot hij dat hij de volgende vakantie dit gebied zou gaan bezoeken om in de geschiedenis te duiken. Wacht even, hij hield helemaal niet van vakantie. Maar toch liet de gedachte hem niet meer los terwijl hij terugreed naar Nederland waar de wegen veel beter waren dan in België, zeker in een wat minder op comfort afgestelde auto. Geddy Lee zong: 'Today's Tom Sawyer, he gets by on you, and the space he invades, he gets by on you.' Daarna zong hij heel hard mee met de aansluitende gitaarsolo van Alex Lifeson, een van de beste gitaristen ooit die bijna niemand kende. Alleen de mensen met de juiste muzikale smaak. Hoewel over smaak dan weer niet viel te twisten. Hij werd moe van zijn eigen gedachten. De grote oorlog was even van het toneel verdreven. Als mens moest je bepaalde dingen niet, beter, nooit vergeten maar dat betekent niet dat er daarnaast geen ruimte voor leuke dingen kon zijn. Nee, daar moet zelfs ruimte voor zijn. 'Wat zit ik weer ongelofelijk veel na te denken', dacht hij toen hij zich realiseerde dat hij nu ook al over nadenken aan het nadenken was. Net op dat moment moest hij in de buurt van Breda uitvoegen

richting Utrecht. Er zat geen auto voor hem in de lange door-
draaiende bocht. Het gas ging er even op. Hier kon het. Wauw!

De kleine, iets te zware en in een keurig pak gestoken man stopte en keek keurig zoals hij het geleerd had, eerst naar links, naar rechts en weer naar links of er verkeer aankwam voordat hij overstak. Mathias Maes liep daarna over het grote plein in hartje Ieper. De zon bescheen zijn kalende kruin en hij had het heet. Het was bijna 30 graden, veel te heet voor de tijd van het jaar. En zeker te heet voor een 61-jarige rechercheur van de Ieperse politie, die niet van warmte hield. Hoe moest een normaal mens nou functioneren in deze onmenselijke temperaturen? Het woord onmenselijk zei wat hem betrof al genoeg. Helaas zou het volgens de voorspellingen de komende dagen alleen maar erger worden. Hij rilde, figuurlijk uiteraard, van de gedachte. Hij kreeg opeens zin in ijs en hoewel hij wist dat aan de rand van het plein een uitstekende ijswinkel zat, wist hij de aankoop van de koude lekkernij te onderdrukken. Iets met calorieën en een buikje van iets te grote omvang. Volgens zijn vriendin kon hij de 'je' achter buik wel weglaten.

Hij liep door het plein op. Midden op het plein bleef hij even staan en keek naar links. Daar zag hij de Lakenhal. De prachtige Lakenhal. Iedere keer als hij op de Grote Markt was, keek hij even naar het gebouw, waar tegenwoordig het museum In Flanders Fields gevestigd was. Dat museum stond geheel in het teken van de eerste Wereldoorlog. Hij had het een keer bezocht en was onder de indruk geweest. Een prachtig museum met onder andere diverse tv-schermen waarop acteurs persoonlijke verhalen uit de oorlog naspeelden. Het museum wilde de bezoekers aan het denken zetten. Daar waren ze wat hem betrof uitstekend in geslaagd.

Maes pakte de zakdoek uit zijn broekzak en depte zijn voorhoofd. Hij was een van de mensen die behept waren met een uitstekend koelsysteem in de vorm van lichaamszweet. Het functioneerde perfect maar was in zijn geval nogal vochtig. Nadat zijn voorhoofd enigszins droog was, stopte hij de zakdoek terug en zag toen dat er nogal wat bedrijvigheid gaande was op het plein. Er werd een enorme tent opgebouwd en verderop leek het wel of er een podium werd gebouwd. Wat zou hier gaan gebeuren? Maes woonde in

Poperinge maar werkte al heel zijn arbeidsleven in Ieper. Ieper was een bruisende stad en hij kon niet allemaal bijhouden wanneer er wat stond te gebeuren. Hij besloot weer door te lopen richting de Menenstraat toen hij een affiche op een groot bord zag dat aan een lantaarnpaal was bevestigd. Hij las: 'Renties Ypresrally, 27-28 june 2019'. O ja, dat was waar ook. Vorige week had zijn jonge maar enthousiaste en overijverige assistent Louis Peeters hem erover verteld. Hij gniffelde even toen hij bedacht dat zijn vriendin, Julie Smets, zelfs bij de organisatie van de wedstrijd betrokken was. Hij moest zich schamen dat hij het vergeten was, althans dat vond zij, dat wist hij zeker. Zelf zat hij er minder mee.

Een rally, dat was iets met auto's, iets waar Maes helemaal niets mee had. Hij moest toegeven dat ze soms wel handig waren maar het liefst zou hij zich met paard en wagen verplaatsen. Hij zei altijd: noem mij ouderwets maar met 1 pk kom je ook overal. O, en een trekschuit leek hem ook een perfect vervoermiddel.

Als hij het goed had onthouden dan deed de broer van Louis ook mee aan dit autogebeuren. Hij liep verder, de Menenstraat uit en onder de witte Menenpoort door die sterk afstak tegen de felblauwe lucht op de achtergrond. Wat een plaatje. Elke keer als hij de poort passeerde, bleef Maes even staan en maakte een lichte buiging naar de namen van een deel van de slachtoffers uit de grote oorlog die hier dagelijks herdacht werden. Hij vond het belangrijk om niet te vergeten wat er iets meer dan 100 jaar geleden in deze regio was gebeurd. Hij liep door en sloeg de eerste straat rechts in. Een kleine 500 meter verderop stond zijn auto geparkeerd. Het laatste gedeelte naar zijn auto liep hij langs het water terwijl hij naar de stadsmuur aan de andere kant van het water keek. Dat bleef mooi om te zien. Aangekomen bij zijn auto stapte hij in en reed aan de zuidkant de stad uit. Hij was op weg naar zijn huis in Poperinge waar twee ongekend knappe vrouwen genaamd Poupou en Snoes op hem wachtten. Voor de duidelijkheid, hij deed niet aan bigamie maar dat waren zijn twee katten.

Tijdens de autorit dacht Maes opeens aan de bijnaam van Ieper, Kattenstad. In zijn jeugd had hij eens uitgezocht waar de bijnaam vandaan kwam. Het was een bizar verhaal, zeker voor een kattenliefhebber als Maes. Hij had meer met katten dan met mensen.